

Ὁ Περ.—'Από τὸ χέρι πιάσει νὰ τρέξωμ' ἔκει πέρα,
ποῦ μπαίνουσιν αἱ δυνάμεις, εἰσοδὸς εὐθυτέρᾳ,
καὶ βλέπεις ἴσῃ ἐξώπορτα φρουρὰς καὶ περιπόλους,
ποῦ φόρο δὲν γυμνάζουσιν, ζυλῆνες Θεατρῶν,
κ' ὅμως αὐτὸ τὸ Θεάτρον, τὸ δωρεὰν δι' ὅλους,
θαρρῶ πῶς ἀκριβέστατα τὸ κράτος τὸ πληροῖν.

Ἔλα ν' ἀκούσῃς δράματός καὶ κωμωδίας ἄγρια
καὶ μυσταίους καὶ ταινίους,
καὶ πόσους κίττους ἐσχατὸν ἐρέτος τ' ἀποσπάσκει,
ποῦ μάλ' ἔκρινεν τοὺς φόρους.

Ὁ Φασ.—Βλέπω μοῦτρα Θεατρῶν νησιτικὰ καὶ χορτασμένα
νὰ μορφαῖον πρὸς γὰρὰν καθένος Θεατρολάτρου,
μόνον ποῦ κ' αὐτοὶ δὲν ἔχουν τὰ μουστάκια ζουριμένα
ὅπως τοὺς ἡθοιοὺς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου.

Κύτταξέ τους...νάτους νάτους...
ἡ Σκηνὴ τραβεῖται πέρα...
μὴ τοῦ κράτους, δὺς τοῦ κράτους,
τρεῖς καὶ τὴν κακὴν τοῦ μέρα.

Δὲν ἀπέκρινεν νὰ βλέπω τὴν παλὰ τὴν κωμωδίαν,
ποῦναι πάντοτε κινούμενα μ' ἑλὴν τὴν ἀηδίαν.
Νά! τὸ Θεάτρον ἀρχίζει...κόσμος ἔρχεται πολὺς...
κάποιος ἄνθρωπος τοῦ Κόντη βγκίνει Πρόεδρος Βουλῆς,
ὁ Κορδόνος ἐκθέτει κάποιον Κορδονάτο πάλι
κ' ὁ Ζακίμης τὸν Τοπάλην,
κ' ὁ Τοπάλης σὺν καὶ πέρουν πέρουν ψήφους δεκατρεῖς,
κ' οἱ Κικέρωνες παχίνουν ἀταξί λοκομοτρίες.

Ὁ Κορριάτης μὲ φωνή, ποῦχει τόσο μέταλλο,
δίνει μὴ ὅτ' ἀκρῆ καὶ ἄλλη μὴ ὅτ' πέταλλο.
Ὁ Σιμόπουλος φωνάζει πῶς γορτάσκει ψωμί
καὶ πῶς κατὰ περισσεύει γὰρ Μαζὶ καὶ πυροβόλα,
ὁ δὲ Στάης πῶς θὰ στείλῃ τὸν Κυθάρων τὸν Ἐρμῆ
ἐπὶ τὴν πρωτεύουσαν τῆς Βιέννης νὰ τοῦ βάλλουν λίγη κύλλα,
κ' ἀπ' τὴν Βιέννη νὰ γυρίσῃ
κολλημένος μὲ ταίρισι.

Ὁ Θεοδώρης, ὅν κ' ἔπασσε μὲς ἀπὸ τὴν καρτσα,
μὴ τοῦ βιστοῦν τὰ κότσα.
Πέρτει ἀπὸ τὴν ἀμύξῃ...πολὺ ψηλὰ σηκώνεσαι...
δὲν πέρτεις...χντκχόνεσαι.

Τὸν ὕψωσε μετέωρον ἡ τῆς ἀμύξης πτώσις,
ὁ δὲ Ζακίμης μὲ βρῶν
τὴν αὐστηρὰν δικτατορίαν
ἐγκράτειαν τῆς γλώσσας.

Ὁ λαὸς οἰστρολητῆς εἰς ἡμέρας τῶσαν κτύπων
παρεστῆρ' ὑπὸ μανίας οἰστρολητῆς ἐν τῶν ἵππων,
ὁ μασιτῶν ἀμειλίχως κατὰ μέτωπον καὶ ὄντων
καὶ μὲ νερὺ κατὰστέλλων τῶν Βουλῶν τὰς συνταράξεις,
ὁ γνορίζων νὰ κατὰρξῃ χαλινῶν ἀχλινῶν
δὲν ἐκάρτης κ' ἐκείνους τῶν ἀλόγων τῆς ἀμύξης.

Ὁ δαμάσκει καὶ δαμάζειν ἀδαμάστους ἐκλογεῖς
δὲν ἐδάμασε τοὺς ἵππους, τοὺς μακέντας ἐξ ὄργης,
καὶ σκονίσκοντας τὴν χαίτην εἰς τὰ γόματα τῆς γῆς.

Χειροκρότει, χειροκρότει,
Περικλέτο πατριώτη.
Παριστάδου κόμματα
κ' ἔχουν κατὰ στόματά.

Κύτταξέ θεάματα,
κωμωδίας, δραμάτων,
μὲ πλοκή, μὲ δέσι,
κ' ἡ Σκηνὴ θὰ πέρῃ.

Ἔλα, γὰρ, καὶ κατὰς
Θεατρῶν, Θεατὰς,
μοῦτσον σαχπινικά,
σκεῦ θεατρικά,
μάσκις καὶ καθόρουν
καὶ γὰρ γλώσσας τῶρους.

Νά! τελεινὴν πρώτην πρῆξι,
γίνεται ταμπλό βιάν,
καὶ ὅτ' Κεντρικὸν τραβῇ
νὰ μετρήσουν τὰς εἰσπράξεις.

Ἔλα τώρα, Περικλῆ, πᾶμε ὅτ' Βασιλικὸ
γὰρ νὰ δοῦμε τὴν Ρεζάν, νέον φροῦτο Γαλλικόν,
ποῦ ὅτ' τέλος κατεδέχθη ν' ἀριδύει καὶ σ' ἐμᾶς,
καὶ μὲ τῶν εἰσιτηρίων ὅπως λένε τὰς τιμὰς
νέον ἑλλειμμα θὰ φέρῃ ὅσον προϋπολογισμὸν
καὶ μαλλώματ' ἀνδρογύνων καὶ πολὺν ἐρεθισμὸν.

Σὺ, Πατρί, πληγὰς καὶ πάλιν ἀνάτους ἴσων,
κατεσώδωκε κ' ἐκείνους τὸν ἴκον μου θάσον,
ποῦ πηγαίνει γὰρ τὴν Πάτρα, ποῦ πηγαίνει γὰρ τὴν Σύρα,
καὶ ἐπὶ τὴν Αἴγρον θὰ πάρῃ γὰρ νὰ φέρῃ λίγην λίρα,
κ' ἔτσι κάπως εἰσπορεύει
τὸ Συναλλάγμα νὰ πέρῃ,
καὶ γλυτώσωμ' ἐπὶ τέλους κ' ἀπ' αὐτὸ τὸ βάσανόν μας
διχῶς Στρέϊτ, Πεσματζόγλου, κ' οἰκονομολόγων γνώμας.

Καλῶς σ' ἤρξῃ, Περικλέτο, κ' ἔλα δῶσε μου μεπεντάχι...
Ὁ Περ.—Μὰ γιατί, βρε Θεατρῶν, μούλθες ἔτσι μὲ συναχί;
Ὁ Φασ.—Γὰρ νὰ βγαίνω ἐπὶ τὴν Σκηνὴν καὶ νὰ κάνω ρεβερέν-
ἀρπαξὴ καταρροὴ καὶ μ' ἐπ' ἔκρινεν ἡμερολόγιον, [τῆς
κ' ἀπὸ τοῦτο συμπεριβαίνω τ' ὀφλητότατον συναχί
πῶς κ' ἡ Δόξα σὺν τὸ γῆρας δὲν μὲς ἔρχεται μονάχη.
Πάντα βλέπεις τὸ καλὸν ἀμικτον κακοῦ δὲν εἶναι...
Ὁ Περ.—Ὅρσε πάντε χαστουκίαις, ξεπεσμένε Θεατρίνε.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐπαίξεν ἡ Βερώνη μὲς ὅτ' «Βα ρι ε τ ε»
ποῦ τὰ καθίσματα τοῦ γεμίζον θεαταί,
«Νὰ μὲ ζήλεις», ἦγον σφιγμέναν κωμωδίαν,
γεμίστην ἀπὸ πνεύμα καὶ τόσην θυμῶν,
τοῦ Λάσκαρη τοῦ Νίκου, τοῦ προσομιλῶν κομπάρου,
κ' ἡμερολόγιον πάλιν ἐμοῦ τοῦ μπακαλιάρου,
ἐπὶ εὐεργετικῇ τῇ καὶ πάλι θὰ τὴν παῖξῃ
κ' ὁ κόσμος τῶν Θεατρῶν χειροκροτῶν θὰ τρεῖ.

